

DE UNO, HOOP OP VREDE

Het meest ontstellende van de Tweede Wereldoorlog is misschien wel, dat het zo verschrikkelijk weinig scheelde of de brutale aanval had succes gehad. Lang vóór de oorlog eindigde, zochten de staatslieden van de landen die tegen Duitsland, Italië en Japan vochten, naar middelen om in de toekomst dergelijke overvallen te verhinderen.

Reeds in januari 1942 ondertekenden éénenvijftig landen, die tot het geallieerde kamp behoorden, een verklaring betreffende de Verenigde Naties, waarbij ze plechtig beloofden, te gaan samenwerken als de oorlog voorbij zou zijn. Twee jaar later kwamen afgevaardigden van Engeland, de Verenigde Staten, de U.S.S.R. en China te Dumbarton Oaks, bij de Amerikaanse hoofdstad Washington, bijeen. Ze stelden een plan op voor een Wereld-Vredesorganisatie. De nieuwe instelling, die bedoeld was om het werk van de oude Volkenbond voort te zetten en te verbeteren, kwam in 1945 tot stand en werd Organisatie der Verenigde Naties genoemd. Aanvankelijk bleef het lidmaatschap beperkt tot de éénenvijftig landen, die de verklaring van 1942 hadden ondertekend. Maar in de loop der tijd werden andere landen toegelaten; tot op heden zijn ongeveer honderd naties toegetreden. Verscheidene landen daarvan waren tijdens de Tweede Wereldoorlog met de oorspronkelijke Verenigde Naties in oorlog. De voornaamste doelstellingen van de UNO zijn: de bevordering van de veiligheid en de welvaart, de instandhouding van het internationaal recht en de verdediging van de menselijke rechten overal ter wereld. Haar leden hebben de belofte afgelegd, geen geweld te gebruiken, niet met geweld te dreigen, geen agressie te dulden en te helpen bij de uitvoering van het Handvest van de Verenigde Naties. Het werk van de UNO wordt door zes hoofdorganen uitgevoerd: een Algemene Vergadering, een Veiligheidsraad, een Internationaal Gerechtshof, een Economische en Sociale Raad, een Voogdijraad en een Algemeen Secretariaat. De Algemene Vergadering, die vertegenwoordigers van al de lidstaten omvat, is een soort wereldparlement, dat geregeld samenkomt om de leden te kiezen voor de andere UNO-organen en om alle voorgelegde vraagstukken, die de vrede en de veiligheid betreffen, te bespreken. Maar als er werkelijk stappen moeten worden gedaan, gebeurt dit door de Veiligheidsraad, die men een ministerraad voor de wereld zou kunnen noemen, in permanente zitting. De Veiligheidsraad

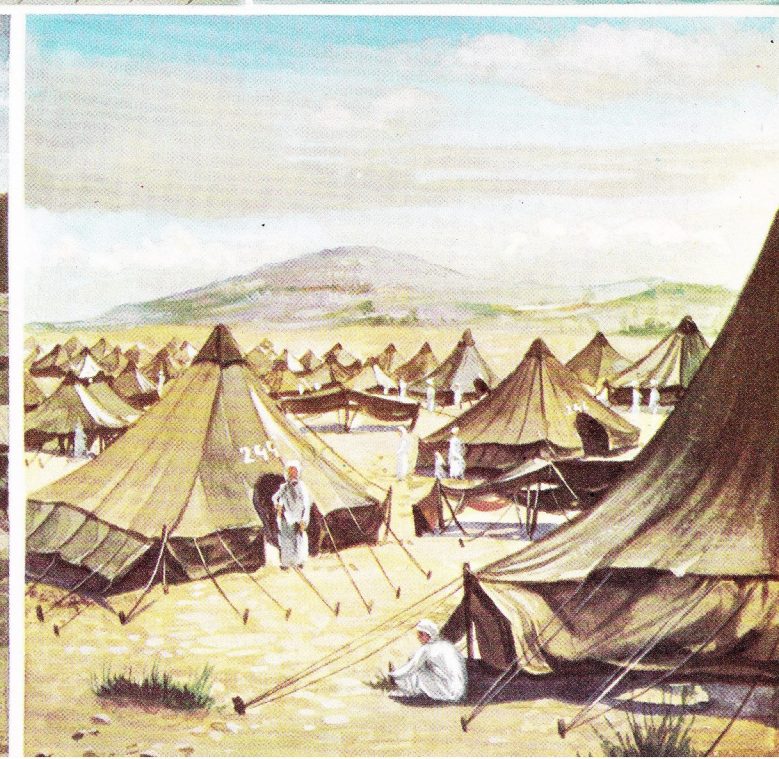
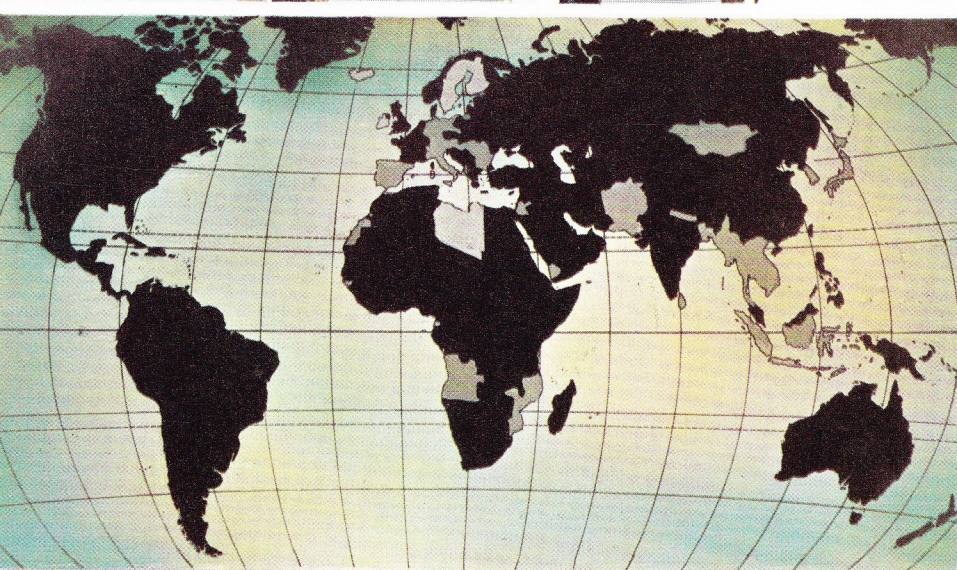
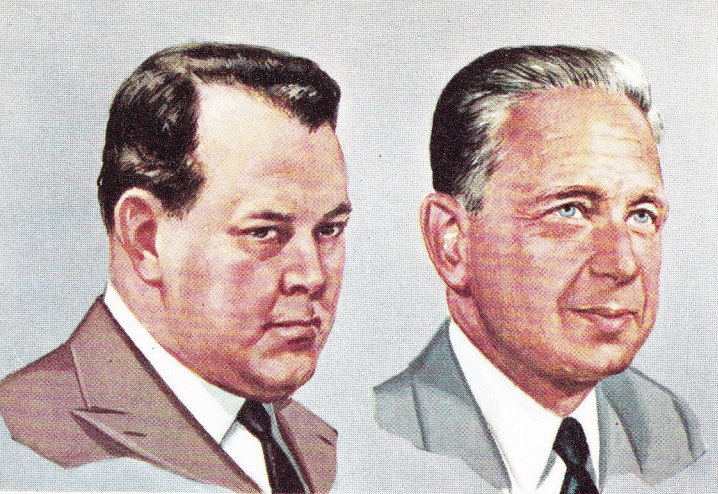
bestaat uit vijf permanente leden (Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk, Rusland en Nationalistisch China) en zes andere, die elk voor twee jaar door de Algemene Vergadering worden gekozen. Het dagelijks werk van de UNO wordt door het secretariaat verricht. De eerste drie secretarissen-generaal waren Trygve Lie, een Noor, Dag Hammarskjöld, een Zweed, en U Thant, een Birmaan.

De beslissingen van de Veiligheidsraad moeten met zeven van de elf stemmen worden genomen, en vijf van deze zeven stemmen moeten door de permanente leden worden uitgebracht. Indien dus slechts één van de permanente leden weigert, met een bepaalde actie in te stemmen, dan kan deze actie niet worden ondernomen. Vele mensen beschouwen dit vetorecht als één der voornaamste zwakke plekken van de UNO.

De Voogdijraad is in grote lijnen verantwoordelijk voor de welvaart van de inwoners van de koloniën, die aan de verslagen landen werden ontnomen. Het Internationaal Gerechtshof, dat in Den Haag bijeenkomt, is verantwoordelijk voor het bijleggen van gevaarlijke internationale geschillen, die uit de problemen van het internationaal recht ontstaan. Het werk van de Economische en Sociale Raad is heel wat ingewikkelder en gevarieerd: het betreft het uitschakelen van mogelijke oorlogsoorzaken, zoals armoede, onwetendheid, het ontbreken van economische vooruitgang en epidemische ziekten. Een groot gedeelte van het werk wordt uitgevoerd door regionale economische commissies en door commissies, die zich met bijzondere problemen bezighouden, zoals het vervoer en de communicatiemiddelen, de rechten van de mens, de rechtspositie van de vrouw en de technische bijstand. Ook bestaan ongeveer een dozijn gespecialiseerde nevenorganisaties, waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), de Opvoedkundige, Wetenschappelijke en Culturele Organisatie van de Verenigde Naties (UNESCO), de Voedsel- en Landbouworganisatie (FAO) en de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO).

De gespecialiseerde nevenorganisaties van de UNO hebben een waardevolle bijdrage tot de vrede geleverd, en wel door het verhogen van de levensstandaard, de strijd tegen het analfabetisme, het voorkomen van epidemieën en de zorg voor de ontheemden.

Boven: Vlag, landkaart en hoofdkwartier van de UNO, samen met de portretten van de eerste twee secretarissen-generaal, Trygve Lie en Dag Hammarskjöld. **Onder:** Een vluchtelingenkamp in Duitsland (links) en een Arabisch vluchtelingenkamp (rechts).

Les Nations Unies, espoir de paix mondiale

Bien avant la fin de la guerre, de nombreux hommes d'État avaient recherché les moyens d'empêcher de futures agressions.

En 1941, le président Roosevelt et Winston Churchill déclarèrent qu'ils entendaient, dès la fin des hostilités, favoriser la création d'un système de sécurité collective. Cette proclamation, appelée charte de l'Atlantique, fut approuvée en 1942 par 26 pays. Deux ans plus tard, des représentants des États-Unis, de l'Angleterre, de la Russie et de la Chine se réunirent à Dumbarton Oaks, près de Washington, et rédigèrent un plan pour l'organisation de la paix mondiale. Ce plan ou charte fut signé le 26 juin 1945 par 50 nations, à la conférence de San Francisco. L'Organisation des Nations Unies (O.N.U.) était née.

Elle comprend six organismes principaux : l'Assemblée générale, le Conseil de Sécurité, la Cour internationale de Justice, le Conseil économique et social, le Conseil de Tutelle et le Secrétariat général.

L'Assemblée générale, constituée de représentants des États membres, est une sorte de parlement mondial. Elle se réunit périodiquement pour discuter des questions qui lui sont soumises et pour élire les membres des autres organismes de l'O.N.U. Elle fait des recommandations à ces organismes et aux États membres.

Le Conseil de Sécurité comprend cinq membres permanents (les États-Unis, la France, la Grande-Bretagne, la Russie et la Chine nationaliste) et six membres élus pour deux ans par l'Assemblée

générale. Une majorité de sept voix emporte les décisions, mais parmi ces sept voix doivent se trouver les cinq voix des membres permanents. Si donc un seul des membres permanents refuse son accord, la décision ne peut être prise. Beaucoup considèrent ce droit de veto comme une des grandes faiblesses de l'O.N.U.

Le Conseil de Tutelle est chargé de veiller au bien-être des colonies enlevées aux pays vaincus.

La Cour internationale de Justice a pour tâche d'aplanir les différends relevant du droit international.

Le Conseil économique et social s'efforce d'éliminer toute cause possible de déséquilibre humain ou social : sous-alimentation, ignorance, maladies épidémiques, retard dans l'économie, etc. Il coordonne l'activité de bureaux spécialisés tels que l'Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) à Paris, l'O.I.T. (Organisation Internationale du Travail) à Genève et la F.A.O. (Food and Agriculture Organization) à Rome. Un Haut Commissariat pour les réfugiés assure la protection des « personnes déplacées », favorise leur rapatriement, leur émigration, leur assimilation.

Le Secrétariat général est chargé de la direction journalière de tous les services. Le secrétaire général préside les réunions de l'Assemblée générale. Ce poste a été occupé successivement par Trygve Lie, un Norvégien, Dag Hammarskjöld, un Suédois, et U Thant, un Birman.

En haut : Trygve Lie et Dag Hammarskjöld. Drapeau et quartier-général de l'O.N.U. à New York.

Au centre : carte indiquant, en noir, les pays (avec leurs colonies) qui faisaient partie de l'O.N.U. vers 1950.

En bas : un camp de réfugiés en Allemagne. Un camp de réfugiés arabes.

Globerama

HISTOIRE DES CIVILISATIONS MENS EN WERELD, VROEGER EN NU

CASTERMAN

HET AVONTUUR VAN MENS EN WETENSCHAP

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

Le présent ouvrage est publié simultanément en
français (Casterman, Paris-Tournai)
allemand (International School, Cologne)
anglais (Odhams Press, Londres)
américain (International Graphic Society, New York)
danois (Munsgaard Scandinavisk Bogforlag)
finlandais (Munsgaard)
hollandais (Keurkoop, Rotterdam)
italien (Fratelli Fabbri, Milan)
portugais (Codex)
suédois (Munsgaard)

2e édition, 1964

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN VOOR ALLE LANDEN

Art © 1959 by Esco, Anvers

Text © 1963 by Casterman, Paris

Tous droits de traduction et de reproduction réservés.